

[Poul Nielson]

og får en andenrangsplacering i hele processen, og det indebærer en dårligere forrentning end ellers, og det er selvfølgelig til syvende og sidst det afgørende.

På denne baggrund er det ikke så enkelt endda at tænke sig et system virke over længere tid, hvor opsparerne nemt kan skifte pensionskasse, eller hvor medlemmerne gennem f.eks. holdningsprægede flertalsafgørelser stiller krav om bestemte typer af investeringer. Det er dette, der fører til, at man må gardere sig gennem en risikospredning.

Det er også risikospredningen, der er forudsætningen for, at man i forskellige sammenhænge, hvor man ønsker at satse mere med særlige investeringsbeslutninger, overhovedet har mulighed for det, hvis man ønsker en mere langsigtet investering et bestemt sted eller ej, osv. Der er den sammenhæng, at uden spredningen er der ikke mulighed for at koncentrere indsatsen på visse områder, og det betyder alt sammen, at tingene må organiseres nogenlunde således, som de er det i dag.

Vi mener derfor, at det oplæg, DSU er kommet med, ikke i praksis vil være holdbart. Vi synes, det er mere regulært at byde de unge helt indenfor i den realpolitiske debat og tage dem alvorligt end at lade dem stå på grænsen og så give dem halvhjertet ret for den gode stemnings skyld. Man må jo nogle gange vælge imellem at sige det, man tror lyder godt, og det, man ved er rigtigt.

Realiteten er, at hvis der skal være meget stor individuel handlefrihed, ødelægges muligheden for en rigtig forvaltning. Mån skal kunne disponere på en sådan måde, at man også selv kan leve med konsekvenserne, og vi ser altså, at sammenhængen på dette punkt ikke er helt gennemarbejdet i DSU's oplæg.

Om arbejdslivet, som den anden halvdel af SF's dagsordensforslag drejer sig om, vil jeg blot sige, at der nu om dage er et dilemma her, idet der er en tendens til, at medarbejderne identificerer sig meget stærkt med den enkelte virksomhed, og at virksomheden knytter medarbejderne meget tæt til sig. Det er en modebølge, og det er på mange måder meget godt; men omvendt betyder det også, at der sker en udviskning af rollerne mellem på den ene side arbejdsgiveren og på den anden side de ansatte, som på mange måder svarer til en moderne frihedstendens, men som i sig bærer kimen til,

at tingene udviskes på en sådan måde, at det kan ødelægge balancen på det danske arbejdsmarked.

Derfor vil jeg slutte med at sige, at alle nu om dage er imod beton, men at vi gerne vil vedkende os, at et eller andet bindemiddel er nødvendigt for at få et samfund til at hænge sammen på en socialt anstændig måde, og at det bindemiddel stadig væk hedder solidaritet.

Anne Birgitte Lundholt (KF):

Først vil jeg gerne sige tak til statsministeren for de venlige ord om De Konservatives udspil i forbindelse med demokrati- og beslutningsdiskussionen, og jeg skal også love statsministeren, at vi skal komme tilbage til dem. Det er en noget mere overordnet debat end den debat, som vi har i dag, og som jeg også derfor skal begrænse til at dreje sig om to hovedtemaer. Det er også de to hovedtemaer, jeg har forstået at vi skulle beskæftige os med i denne forespørgsel.

Det Konservative Folkeparti er meget optaget af at sikre mere demokrati i forbindelse med pensionsopsparingerne og med hensyn til muligheden for at eje virksomhederne. Friheden til og muligheden for at vælge sin egen pensionsordning og friheden til og muligheden, også skattemæssigt, for at eje aktier er væsentlige elementer i et samfund, hvor vi skal deltage aktivt alle sammen. Og på de to områder tiltrænges der helt bestemt nogle ændringer – ændringer, som jeg også her må erkende at specielt Socialdemokratiet har bekæmpet og modarbejdet i mange år.

Demokrati er størst mulig indflydelse til den enkelte. Beslutningerne skal træffes tæt på borgeren. Borgeren skal have mulighed for at træffe nogle valg og så naturligvis selv stå til ansvar for konsekvenserne. Lad os først gå til pensionsområdet:

I fremtidens Danmark vil næsten alle indbyggere være omfattet af en eller flere private pensionsordninger eller pensionsopsparinger. De beløb, der sættes til side, skal forrentes bedst muligt. Det er jo ikke bare kroner, man sætter til side; det er vel at mærke kroner, der sættes til side, for at man kan sikre en aktivitet, som til den tid, hvor kronerne skal udbetales igen, kan give et udkomme. Derfor er det vigtigt også at sikre den aktivitet, der skal betale forrentningen.